

[Justitsministeren.]

kommenterede en ulykke, som skete i lørdags på hovedvej 2, og det vil jeg ikke blande mig i; men jeg skal love for, at jeg ikke turde have sagt det, det ærede medlem sagde; det ærede medlem bestemte nemlig, hvem der havde skylden i denne sag. Det kan ikke være rigtigt, at det ærede medlem, før en sådan sag er undersøgt, pålægger en — hvad skal vi sige — en i et trafikuheld impliceret person ansvaret. Det må blive domstolens sag. Jeg synes, det var uklogt af det ærede medlem at gøre det.

Endelig har jeg en bemærkning til det ærede medlem hr. Gøting. Det ærede medlem talte om popularitetsjageri i forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag. Jeg vil gerne spørge: var det nu nødvendigt? Jeg vil være så elskværdig at opfatte det bare som et udtryk for, at det ærede medlem selv følte, at han stod lidt svagt, og jeg vil gerne sige: det er ikke mig, der har foranlediget Jyllandsposten, selv om jeg tempoært har været medarbejder i torsdags, til i en ledende artikel at tale om folketingets læderjakker.

Må jeg dernæst vende mig til det, som, så vidt jeg kan se, er det centrale spørgsmål, nemlig det, der omhandles i betænkningen, hvor man taler om bestemmelsen i § 57, stk. 4. Denne siger jo, at

„bestemmelse af varig karakter om særlig begrænsning for kørehastigheden træffes for strækninger, hvor særlige omstændigheder tilsiger det, eller hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed.“

Og så siges det i betænkningen, at flertallet har overvejet, om man skulle tydeliggøre myndighedernes pligt til at fastsætte lokale hastighedsbegrænsninger, men at det har man frafaldet. Det, man er inde på, er jo den tanke, der var fremme om at indføje ordet „skal“ før „træffes“, men udvalget var jo enigt med mig i, at hvad enten det ord står der eller ej, er der tale om en pligt.

Det, som er det springende punkt, er

imidlertid: er § 57, stk. 4, tilstrækkeligt? Det hævder altså udvalgets flertal, og jeg må måske henvise til bemærkninger, det ærede medlem hr. A. C. Normann har fremsat. Jeg kan måske, idet jeg i øvrigt slet ikke i dag agter at polemisere med nogen voldsomhed eller opfordre til at forstærke diskussionen, blot sige til det ærede medlem, at jeg hørte på hans tale med stigende overraskelse; det må jeg i hvert fald have lov at sige. Men det ærede medlem har i et svar i Politiken til overkirurg, dr. med. Hans Thomsen, der havde rettet et åbent brev til det ærede medlem, sagt — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat nu og senere —:

„Jeg“

— d. v. s. det ærede medlem hr. A. C. Normann —

„var for to år siden forslagsstiller til det forslag, der bemyndigede ministeren til — som i Sverige, hvor ulykkesantallet er faldet — at nedsætte hastigheden i alle bebyggede områder. Ikke til 50, hvor det er farligt at køre over 25 eller ufarligt at køre 60, men afpasset efter et skøn over stedets risiko.“

Og så tilføjede det ærede medlem lidet venligt:

„Vi kunne have haft endnu lavere ulykkestal, hvis ministeren havde benyttet sin ret til en effektiv fartbegrænsning.“

Nu er det, jeg gerne vil forklare, hvorfor jeg ikke synes, det ærede medlem har ret til at skrive, som han gør, at jeg er bemyndiget til at nedsætte hastigheden i alle bebyggede områder. Forholdet er jo nemlig dette, at lovbestemmelsen klart siger, at enten skal det være sådan, at der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed — dette skal altså undersøges og fastslås, før justitsministeriet kan og skal gribe ind — eller også skal der foreligge særlige omstændigheder, der tilsiger en fartbegrænsning; det er på samme måde en betingelse, som skal opfyldes; det skal godtgøres, at forholdene i det pågældende